

անձնականութիւն մը շահելու, հեղինակութիւն մը, որ արդէն իր զենիթին է հասած — իր ստացած արուեստի հասունութեան մէջ — ստուարաթուղթի վրայ յօրինած իւղանկարներու ամենավերջինին նմոյշներուն մէջ, նուրբ գծերով, թեթեւ վրձինով, հազիւ ուրուագրուած, ամենալոյս տպաւորութեամբ, ինչպէս «Ման-

1933ի թիւով կը հիանայ «յատկապէս փոքրիկ գործերուն վրայ՝ ինչպէս փորձեր, արուճանակներ, կերպարանքի եւ բնական կերպով գծեր՝ ազատ և ինքնարուի ճաշակով, երազ և կենդանի յօրինումով»։ «Il Gazzettino» յետ յօդուածով մը զանիկա ներկայացնելու, 14 Յունուար 1933ին կը հրատարակէ երկար յօդուած

Տիկին Եղիկ Զաքարեան. — Մ. ՖՐԱՆՑԻՍԿԱՆՍԻ ՅԱՓՇՏԱԿՈՒԹԻՒՆԸ
Estasi di S. Francesco

կիկս», ինչպէս «Կարուակները» (I ciabattini), ինչպէս «Նրբուղի մը ճենովայի մէջ» (Un vico a Genova) և քիչ մը ստորեւ.

«Իր ամբողջութեան մէջ ուրեմն ցուցահանդէս մը որ մեծ շահագրգռութիւն պիտի արթնցնէ, և արուեստագէտ մը՝ որ կը սիրէ խորանալ ու մնալ — ճարտար և վստահ ձեռքով — իր ամէնէն աւելի ծանօթ և հաճելի հայրենակից վեներաբաններուն նկարելու յատուկ եղանակին մէջ»։

«Corriere della Sera» 6 Յունուար

մը՝ նուիրուած այդ ցուցահանդէսին և ի միջի այլոց կ'ըսէ.

«Եղիկ Զաքարեան — Պրուսթին նըկարչունհին շուրջ հարիւրեակ մը գործեր կը ներկայացնէ, որոնց իւրաքանչիւրին մէջ կը ցոլանայ բարձր արուեստագէտի իմացում մը, և կը բխի հրապոյր մը որ կը ձգէ և կը համոզէ»։

Վերջապէս Տիկին Զաքարեան պատիւ կը բերէ մեր հայ ազգին՝ որուն յարած և անդամակից եղած ըլլալը իրեն պարծանք կը համարի։

ԽՍԲ.

ԳԱՐՆԱՆ ՄԵՂԵԴԻ

Գարուն եկաւ ու ծաղկեցան դաշտ ու բլուր. իր տաք շունչով ծիծառն օժտեց բոյնն ամայի, եւ դայլայեց երգիքիս տակ՝ երգեր անլուր.

— Մինչ ես, աւա՛ղ, ոչինչ ըրի։

Իր սրբինգով հովին անոյշ օրօր երգեց Գառնուկներուն համար սիրուն ու դեռատի. Մըշակն ելաւ, խայտաց սիրով՝ արօրին յեց.

— Մինչ ես, աւա՛ղ, ոչինչ ըրի։

Զեփիւն ահա ծառերուն մէջ եկաւ շրջել. Ու ծափ տըւին տերեւ, ճիւղեր ու վարդենի, եւ ըսկըտան սիրահարներ զիրար կանչել.

— Մինչ ես, աւա՛ղ, ոչինչ ըրի։

Մեղմ կարկաչով կեանք ստացան վըտակ, աղբիւր, Սիրուն կոյսեր սափորներուն հետ ծարաւի Հոն դիմեցին և երգեցին քերթուածներ բլուր.

— Մինչ ես, աւա՛ղ, ոչինչ ըրի։

Ու կանգ առաւ ճամբուն վըրայ իր ցուպին հետ Հէք ծերունին իր յոյսերէն վըտարանդի, Ու լիաթոք շրջեց գարուն բուրումնաւէտ

— Մինչ ես, աւա՛ղ, ոչինչ ըրի։

Գիշերուն մէջ լուսինն հեռուէն լոյս արծաթեց, Ու ծովափին՝ առանց յոյսի և օրօրի՝ Մուրացկաններ քընացուցին թախիծներ մեծ.

— Մինչ ես, աւա՛ղ, ոչինչ ըրի։

Եւ ալիքներ իրարու հետ փրփրոսացին Եւ լուսնիլոյս և քաղցրաշունչ սահող քամի իրենց վըրայ թեւ թեւի մէջ մեղմ պարեցին.

— Մինչ ես, աւա՛ղ, ոչինչ ըրի։

Սիրով արբշիւ, բոյրէն գինով և երջանիկ, Կառ ու ծաղիկ, վըտակ ու սէր, կոյսեր բարի Բընութեան մեծ զարթոնքին հետ ծընան յուշիկ

— Մինչ ես, աւա՛ղ, ոչինչ ըրի։

ՊԱՆԴՈՒԽՏԻ ԵՐԳ

Ես աշխարհ եկայ ու մինչեւ այսօր
Յոգնած ոտքերուս հանգիստ չեմ տըւած.
Սիրոյ ո՛չ մէկ երգ, և ո՛չ մէկ օրօր,
Այլ միշտ փոթորիկ, արիւն և արկած։

Իջեալն հոգւոյ, տաճար բարութեան
Անարժան մարմին, և աշխարհ չարիք.
Ես՝ նիւթն հալածող գաղափարի սան՝
Հայրենիք չունիմ, ո՛չ ալ ընտանիք։

Օտար մարդոց մէջ, օտար երկնից տակ
Չեմ գըտած ինչ որ կը սիրէ հոգին.
Գըլուխս չէ հանգած դեռ կուրծքի մը տաք,
Սիրտըս չէ՛ ըմպած վայելքներ խորին։

Ճակտիս վրայ կընճի՛ւ, արիւն սըրտիս մէջ,
Աչքերուս՝ արցունք, և ձիւն գըլխուս վրայ,
Վիրաւոր զինուոր՝ կը կըռուիմ անվերջ
Ու դեռ մարմնիս ծոցն հոգիս կը գողայ։

Իմ ոտքերուս տակ երկիրն է խախտած,
Եւ գըլխուս վերեւ երկինք կը հեւայ.
Շուրջըս ամէն ինչ կողոպուտ ու լաց.
Մեծ ողբերգի պէս վերջացող ներկայ։

Մօր մը գոյգ աչքեր, աղբիւր գորովի,
Օրրանիս վըրայ ինծի չեն ժըպտած.
Ու պիտի մեռնիմ յաւէտ ծարաւի
Ջերմ արցունքներու՝ գորս չեմ իմացած։

ՀՐԱ ՔԱԶԱՐԵԱՆ